

Εις τα Εισόδια της Θεοτόκου

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Θεοφιλεστάτου Ηγουμένου Ι. Μ. Μαχαιρά, Επισκόπου Λήδρας Επιφανίου

Εισερχόμενοι εις την ευλογημένην περίοδον της αγίας τεσσαρακοστής των Χριστουγέννων αναθάλλουμε εκ της νηστείας, αναπτρωνόμαστε εκ της εορτής που μας προβάλλει και χαροποιούμαστε εκ του πρωταγωνιστού της πανηγύρεως. Αναθάλλουμε εκ της νηστείας δια των πλουσίων εδεσμάτων τα οποία παρατίθενται, με επικεφαλής το ψάρι. Αναπτρωνόμαστε εκ της εορτής των Εισοδίων της Θεομήτορος που προβάλλει, και δια το πανηγυρικόν της εορτής προγράμματα καταρτίζονται, εργασίες οργανώνονται και διεξάγονται, προκειμένου να λαμπρυνθεί η εορτή. Πέραν όμως των ανωτέρω, το μεγαλύτερο, το κυριότερο, το χαροποιότερο, κυρίως δε το πλέον χαριέστατον, είναι ο πρωταγωνιστής της πανηγύρεως, η της καρδιάς μας γλυκεία αγάπη, η Υπεραγία Θεοτόκος.

Καρπός αγίων γονέων εν τω γήρατί τους, αφιέρωσαν τον καρπόν αυτόν της αγάπης τους στον Κύριον Σαβαώθ όταν η αγία τους κόρη απεγαλακτίσθη, διάγοντας το τρίτον έτος της ηλικίας της. Μέχρι της ημέρας εκείνης οι γονείς της Μαριάμ, μετά πολλής σπουδής και επιμελείας, παιδαγωγούσαν την κόρην ώστε με την αύξησιν του σώματος, να αυξάνει μέσα στην καρδίαν της ο πόθος, η αγάπη, ο έρωτας του Θεού.

Φθάνοντας η ευλογημένη εκείνη ημέρα, παρέλαβαν την αγίαν παρθένον θυγατέρα τους και κατευθύνθηκαν προς τον ναόν του Σολομώντος. Εισερχόμενοι μέσα στον ναόν τους πλησίασε ο χορός των παρθένων νεανίδων, αφιερωμένων και αυτών στον ναόν εκ των γονέων τους, για να παραλάβουν την αγίαν κόρην και να την προσαγάγουν εις τον αρχιερέα ο οποίος ήταν ο Ζαχαρίας, ο γενέτης του Προδρόμου.

Τότε η αγία Άννα, η οποία κρατούσε την Μαριάμ στην αγκαλιά της, την εναπέθεσε στο έδαφος. Ήταν η πρώτη φορά που περπατούσε πάνω στην γη αφότου εισήλθε στον κόσμο τούτον, καθότι οι δίκαιοι γονείς της από ευλάβεια δεν την άφησαν να κάμει προηγουμένως άλλα βήματα, ούτως ώστε η αφιέρωσή της εις τον Θεόν να γίνει καθ' ολοκληρίαν, ψυχή τε και σώματι.

Μόλις η Μαριάμ πάτησε πάνω στην γη, της είπε η αγία Άννα, καθώς πολύ ωραία το καταθέτει ο υμνογράφος: «Άπιθι, τέκνον, τω δοτήρι γενήθητι και ανάθημα και ευώδες θυμίαμα. Είσελθε εις τα άδυτα, και γνώθι μυστήρια, και ετοιμάζου γενέσθαι του Ιησού οικητήριον τερπνόν και ωραίον» (β τροπάριον Αποστίχων της εορτής των Εισοδίων).

Η αγία κόρη, περιχαρής και χαριτωμένη, άρχισε να περπατά, και τόση ήταν η αγαλλίασις της καρδιάς της, που ετάχυνε το βήμα της και προπορεύτηκε των άλλων παρθένων νεανίδων κατευθυνόμενη προς τον αρχιερέα, για να παραδώσει τον εαυτόν της στον Θεόν και να γίνει έτσι το σκεύος της εκλογής για την σωτηρίαν του κόσμου.

Γι' αυτόν τον λόγον κι εμείς, έστω και αν είμαστε αδύνατοι κατά την διάνοιαν, μικροί κατά την δύναμιν και ασθενείς κατά τον λόγον, τολμώμεν μετά παρρησίας ως τέκνα ανάξια μητρός Βασιλίσσης και Θεοτόκου, να εκφέρωμεν τα παιδικά μας ψελλίσματα ως δώρα και προσφοράν του μέτρου της αδυναμίας μας, ευελπιστούντες εις την αγάπην της Θεοτόκου Μητρός, και ιστάμενοι προ της αγίας και ιεράς Εικόνας αυτής να αναφωνήσωμεν:

Συ των Προφητών το κήρυγμα, Αποστόλων δόξα, Μαρτύρων καύχημα και Οσίων σκέπη και αγλάισμα, και πάντων των γηγενών η ανακαίνισις, Παρθένε Μητηρ

Θεού· δια γαρ σου τω Θεώ κατηλλάγημεν. Διο τιμώμεν την σην, εν τω ναώ του Κυρίου προέλευσιν, και συν τω Αγγέλω πάντες, ψαλμικώς το Χαίρέ σοι, τη πανσέμνω βοώμεν, τη πρεσβεία σου σωζόμενοι.

Πηγή: isagiastriados.com